

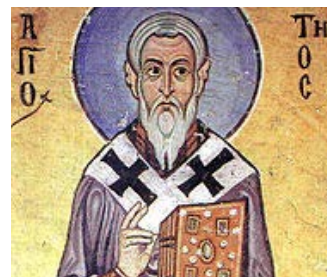
Den fullkomne gleden
side 3

Jesus ber for alle sine
side 6

KELK-møte i Albania
side 13

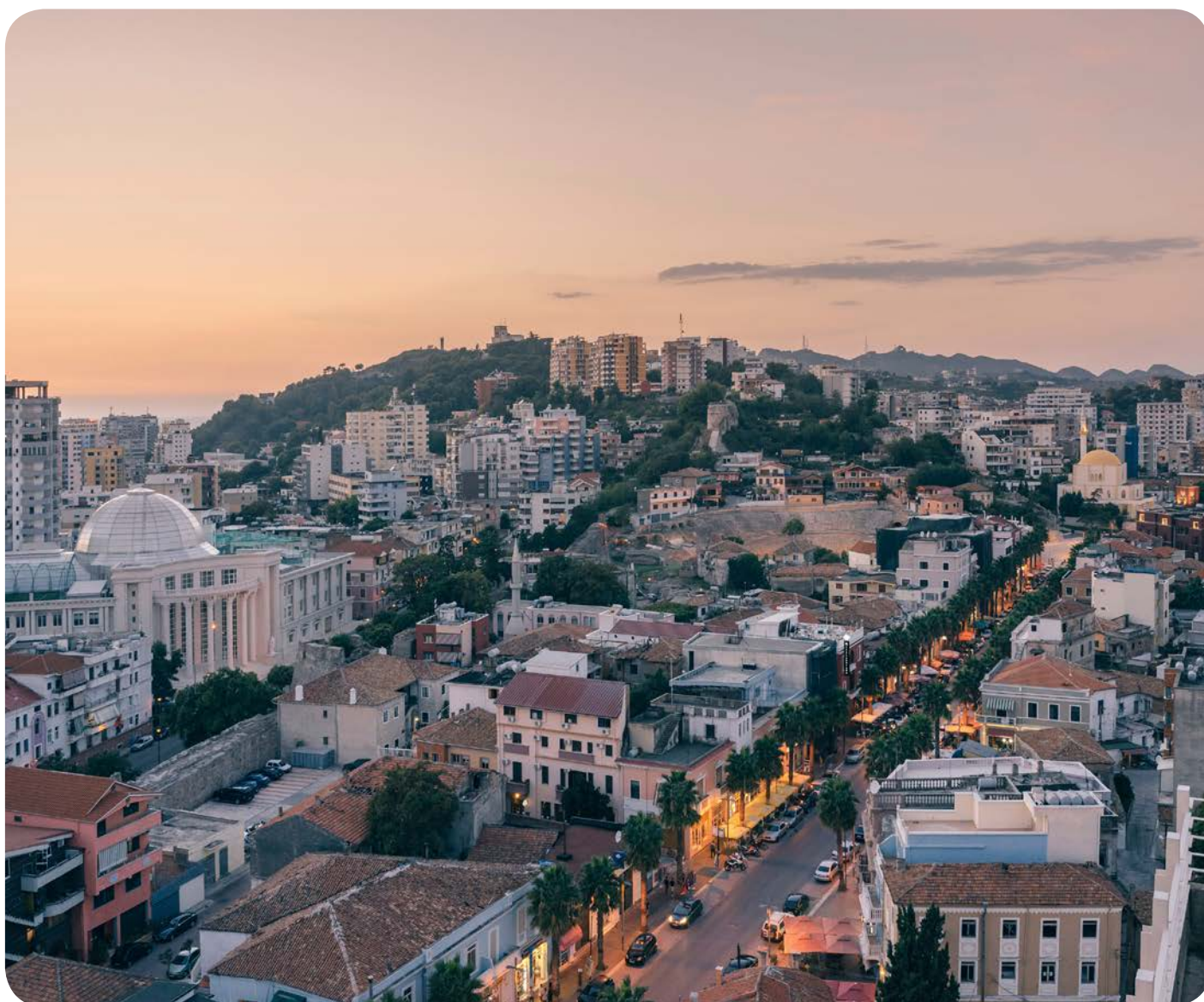

Ignatius av Antiokia
side 14

Nr. 2 2019 – 39. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

© DEPOSITPHOTOS – NAUMENKO ALEKSANDR

*«Se, hvor godt og vakkert det er når brødre bor fredelig sammen» (Sal 133,1).
Durrës, Albania, hvor det nylig ble arrangert regionalt møte i Den konfesjonelle
evangelisk-lutherske konferanse (KELK).*

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.
Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Tor Jakob Welde (ansv. red.),
Egil Edvardsen og Kjell Petter Bakken.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Sommersalme

Så grønn en drakt, så rik en duft
har smykket dal og enger!

Nu strykes ømt av lys og luft

de fagre urtesenger.

Hør lundens sus og bekkens brus

forkynne hva som kommer:

Omsider blir det sommer!

Sin lykke, fred og sommerfryd

må yre fugler prise.

I mark og skog fra nord til syd

de jubler frem sin vise.

Hør håpets klang i deres sang,

i hymnen de lar kvede

fra blomstereng og rede.

Men du, o Gud, som gjør vår jord

så skjønn i slike stunder,

gi at jeg akter mest ditt ord

og nådens store under!

Som blomst og løv blir muld og støv,

skal vi og verden fare,

men Herrens miskunn vare.

Alt kjød er gress og flyktighet

det tæres fort av elde.

Kun du, Treenig majestet,

er evig i din velde!

Med sjel og kropp skal jeg stå opp

og blomstre i ditt rike,

når denne jord må vike.

La falme verdens prakt og glans,

la all dens lyst forsvinne.

Min venn er min, og jeg er hans,

vår kjærlighet skal vinne!

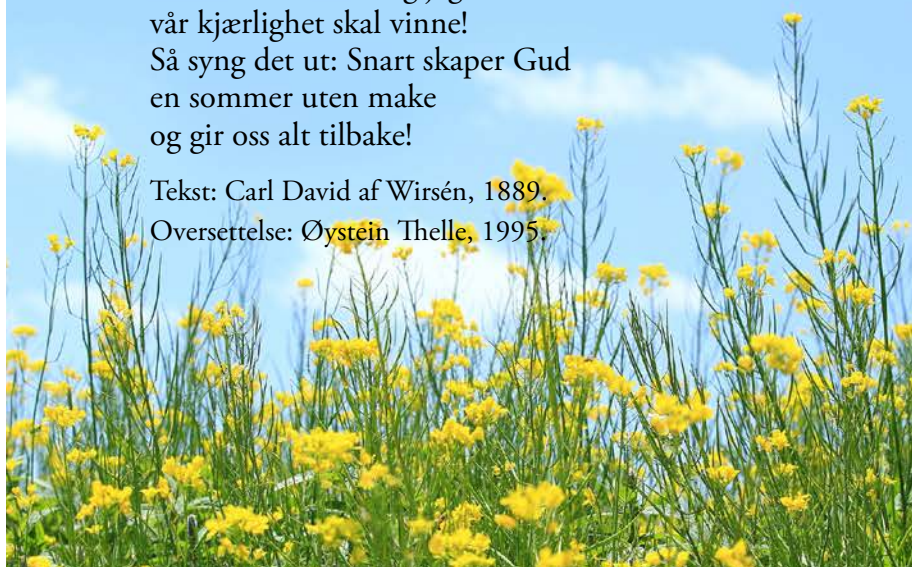
Så syng det ut: Snart skaper Gud

en sommer uten make

og gir oss alt tilbake!

Tekst: Carl David af Wirsén, 1889.

Oversettelse: Øystein Thelle, 1995.

© DEPOSITPHOTOS

Den fullkomne gleden

PREKEN AV OLA ÖSTERBACKA

Hvis dere holder mine bud, blir dere i min kjærlighet, slik jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet. Dette har jeg sagt dere for at min glede kan være i dere og deres glede kan bli fullkommen. (Joh 15,10–11)

Påsketiden fram til pinse er en lys tid som sprudler av det nye liv som naturen kan framvise her i vårt ellers så mørke nord. Evangelietekstene i gudstjenestene våre er denne tiden først og fremst hentet fra Jesu avskjedstale i Joh 14–17. De handler ofte om kjærlighet og glede, akkurat som Jesu ord i teksten ovenfor. Dette er ord som uttrykker hva dagens mennesker ofte lengter etter.

Derimot er man ikke like villig til å ta imot de ordene som taler om Jesu *bud*. De ordene passer ikke helt inn. Alt skal helst være uten noen krav. Gud elsker oss vel slik som vi er, eller hva? La oss lese og tenke på noen andre steder i Jesu avskjedstale der vi blir minnet om hans bud og viktigheten av å holde fast ved hans ord.

Joh 14,23–24: *Den som elsker meg, vil holde fast på mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme og bo hos ham. Den som ikke elsker meg, holder ikke fast på mine ord.*

Joh 15,5–7: *Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg og jeg i ham, bærer mye frukt. For uten meg*

kan dere ingen ting gjøre. Den som ikke blir i meg, blir kastet utenfor som en grein og visner. Og greinene blir samlet sammen og kastet på ilden, og de brenner. Hvis dere blir i meg og mine ord blir i dere, be da om hva dere vil, og dere skal få det.

Joh 17,6: *Jeg har åpenbart ditt navn for de mennesker du ga meg fra verden. De var dine, og du ga meg dem, og de har holdt fast på ditt ord.*

Joh 17,14.17: *Jeg har gitt dem ditt ord. Men verden har lagt dem for hat, for de er ikke av verden, slik heller ikke jeg er av verden ... Hellige dem i sannheten, ditt ord er sannhet.*

Et inderlig fellesskap

Disse ordene uttrykker et inderlig fellesskap og formidler en overjordisk glede: *for at deres glede kan bli fullkommen*. En slik glede finnes ikke blant mennesker her i denne verden. Det hører med til denne gleden at vi har et vidunderlig løfte, som vi skal komme tilbake til senere: løftet om bønnhørelse. Fellesskapet er bygget på hva Faderen har gjort, utvelgelsen fra evighet: *de mennesker du ga meg fra verden*. Og det ble virkeliggjort ved det Jesus har utført: *Jeg herliggjorde deg på jorden da jeg fullførte den gjerning du ga meg å gjøre* (Joh 17,4). Å fullføre dette verket var den oppgaven Faderen hadde gitt ham:

Han talte til sin kjære Sønn:

Nå vil vi oss forbarme.

Far ned, min hjertens krone
skjønn,

og finn og frels den arme!

Befri ham fra all synd og nød,
og knus for ham den bitre død,
så han med deg kan leve!

(Martin Luther)

Hensikten med Jesu virksomhet på jorden, som krontes med hans lidelse, død og seierrike oppstandelse, var at vi syndere skulle få leve i inderlig fellesskap med Jesus og hans Far og dermed også i fellesskap med Ånden. Dette fellesskapet er ikke noe som vi selv kan få i stand. Vi kan ikke skaffe oss retten til å tilhøre det ved vårt strev etter å holde Guds bud. For alt det vi selv kan klare å få til er beflekkt av synd og dermed verdt fordømmelse.

Denne virksomheten er det kirkeårets festhalvår har handlet om – halvåret med Herren Kristus i fokus, som nå straks etterfølges av det «festløse» halvåret: kirkens veksttid under den treenige Guds pleie og stell. I løpet av halvåret som har gått siden advent og jul har vi sett hvordan Jesus kom til vår jord for å oppsøke og frelse det som var fortapt og for å føre oss inn i fellesskapet med Gud ved dåpen og troen.

Men dette fellesskapet er ingen

selvfølge. Det er ikke noen naturlig menneskelig rettighet å være elsket av Gud. Den retten er dyrt kjøpt – den kostet Sønnen livet.

Ifølge loven står vi under Guds dom og forbannelse. Men ifølge evangeliet om Jesu stedfortredende gjerning, er vi elsket. Bare ved å forkaste Jesu gjerning for oss, hans offerdød og lovoppfyllelse, blir vi fordømt. *Ingen kommer til Far uten ved meg*, sa Jesus (Joh 14,6). Dette fellesskapet formidler kjærlighet, den kjærligheten som Gud har åpenbart ved Jesus Kristus. Og denne kjærligheten består først og fremst i kjærligheten til hans Ord. Vi elsker å høre om Faderens kjærlighet, og vi elsker å høre om alt det Jesus har gjort for oss. Og derfor er det også vi holder hans bud, for vi vet at det han sier til oss er det rette, verdt å ta vare på, følge og gjøre etter.

Guds bud og menneskers tolkninger

Jesus visste at hans ord skulle komme til å bli utsatt for forvrengninger. Det skulle komme gjetere som fører på villspor, bort fra ham og hans ord. Paulus sier om dem at de skal bruke *fine ord og talemåter*, og dermed *forfører de mennesker som har et godtroende hjerte* (Rom 16,18). Slike falske apostler er farlige, glupske ulver som skal komme innenfra, fra vår egen krets: *Ja, blant deres egne skal det stå fram menn som farer med falsk lære for å få dratt disiplene med seg* (Apg 20,30). Når

noen derfor kommer til oss og sier at vi ikke kan lese Guds Ord slik som man har gjort tidligere, men at man må tolke Bibelens ord inn i vår tid, blant annet ved å kalle for kjærlighet slike ting som Gud fordømmer, da gjelder det om å være våken. Det fins ingen farligere vranglærere enn de som kommer fra vår egen krets og har vunnet vår tillit ved sine behagelige ord og fine prekener. Å si imot en slik person er ikke populært. Derfor minnet Jesus om at disiplene hans skal bli hatet av verden når de holder fast ved hans Ord, *for de er ikke av verden, slik heller ikke jeg er av verden*.

Rike løfter

Men han ga også faste og trygge løfter som gir oss mange ganger så mye mer velsignelse enn hva verden kan gi, om den enn skulle kle oss i all rikdom og ære. Han knyttet fellesskapet med ham og hans Ord sammen med sine underfulle løfter om at vi i hans navn får be om hva vi vil:

Hvis dere blir i meg og mine ord blir i dere, be da om hva dere vil, og dere skal få det (Joh 15,7). *Sannelig, jeg sier dere: Hvis dere ber Far om noe, skal han gi dere det i mitt navn. Hittil har dere ikke bedt om noe i mitt navn. Be, og dere skal få, så gleden deres kan være fullkommen* (Joh 16,23–24).

Disse løftene står fast selv om vi ikke helt ser hvordan han setter dem i verk. Gud har sin egen tid.

En motsetningsfylt verden

Hvordan kan Guds bud være en glede når vi føler sorg på grunn av vår manglende evne til å holde dem? Hvordan kan vi tro på at Faderen vil gi oss alt vi ber om i Jesu navn, når vi synes at vi ikke får svar på bønnene våre? Hvordan kan vi føle glede når verden hater oss? Hvordan kan vi være glade når så mange av våre nærmeste ser ut til å bry seg mer om det gode i denne verden enn om fellesskapet med Jesus?

Vi lever i en verden fylt av motsetninger. Bibelen beskriver en motsetning mellom kjøtt og ånd, mellom det gamle og det nye mennesket. Derfor har Guds ord også to sider: lov og evangelium. Gud taler til oss om det vi skal gjøre; han stiller krav og gir oss advarsler. Og han taler om hva han selv har gjort og gjør for oss; han gir oss sine rike løfter. Fordi vår natur er slik den er, behøves begge de to delene. Hvis en av dem mangler, blir det feil.

Så vi trenger Guds bud med skarpe formaninger mot å handle i strid med hans vilje. Vi behøver formaninger til årvåkenhet og advarsler mot å gå oss vill lokket av falske røster og et falskt fellesskap. Og så behøver vi Herrens løfter om fullkommen trygghet i fellesskap med ham, under den gode Hyrdens tilsyn og omsorg, hvor vi verdsetter hans bud høyt og lytter til hans Ord der hans Ånd leder oss.

Herre Gud, himmelske Far! Vi takker deg fordi du ved din Hellige Ånd har kalt oss til å vitne om din kjære Sønn, vår Herre Jesus Kristus. Vi ber deg, siden verden ikke kan tåle vårt vitnesbyrd og derfor alltid står imot det, at du vil gi oss frimodighet og trøst, så vi ikke tar anstøt av korset, men blir trofaste i vitnesbyrdet og alltid er blant dem som kjenner deg og din Sønn, inntil vi blir evig salige, ved denne din elskede Sønn, Jesus Kristus vår Herre, som lever og råder sammen med deg og Den Hellige Ånd, én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.

Kollektbønn for 6. søndag etter påske

Sommeren 1519: Leipzigdisputasen var en stor, offentlig religionssamtale som ble et vendepunkt for den lutherske reformasjonen.

500 ÅR SIDEN

Disputasen i Leipzig

Mindre enn to år var gått siden Martin Luthers berømte 95 teser. Hensikten hans hadde ikke vært å starte noe opprør mot paven. Og han hadde i grunnen ikke kritisert kirkens lære om avlat, bare det utbredte misbruket i forbindelse med avlatshandelen. Den uventet sterke motstanden som kom førte til at han ble nødt for å fordype seg enda mer i Bibelen. Da oppdaget han gradvis at en hel del av pavekirkens lærer og lover var ubibelske. Og med den berømte «tårnopplevelsene» høsten 1518 eller kanskje tidlig i 1519, fikk Luther klarhet i Skriftens lære om rettferdiggjørelse ved tro alene, av bare nåde.

Nå ble det invitert til en stor religionsdebatt eller disputas i Leipzig, i juni og juli 1519. Byens universitet sto som vertskap og hertug Georg av Sachsen var til stede sammen med bl.a. en stor mengde Leipzig-studenter. De heiet ivrig på professor Johannes Eck, kjent som en forsvarer av kirkens lære og en av Tysklands mesterdebattanter. Dr. Eck debatterte først mot professor Andreas Karlstadt, Luthers kollega i Wittenberg, om nåden og den frie vilje.

Så var det Luthers tur. I løpet av en ukes debatt avviste han pavekirkens lære om avlaten, boten, skjærsilden og pavens lederstilling. Mens Eck mest henviste til kirkefedrene og kirkemøters uttalelser, pekte Luther på hva som står skrevet i Bibelen.

Et øyenvitne har beskrevet debattantene:

«Martin er middels høy og tæret av bekymringer og studier så du kan skimte beina hans gjennom huden. Han er på høyden av sin kraft og har en klar og gjentomtrengende stemme. Han er lærd og kan Skriften til fingerspissene. Han er gresk- og hebraiskkyndig nok til å bedømme tolkningene. En hel skog av ord og begreper står til hans rådighet. Han er elskverdig og vennlig, på

ingen måte tverr eller arrogant. Han takler alt. Sosialt er han livlig og spøkefull, alltid munter uansett hvor hardt presset han er av motstanderne. Alle klandrer ham for å være litt for uforskammet og skarp i sin kritikk enn det som passer seg for en religiøs foregangsmann eller er kledelig for en teolog.

Mye av det samme kan sies om Karlstadt, om enn i mindre grad. Han er lavere enn Luther og hudfargen hans er som røkelaks. Stemmen er tykk og ubehagelig. Han er tregere i hukommelsen og raskere til å bli sint.

Eck er en tung og firkantet kar med en stor, tysk stemme som stiger opp fra en mektig brystkasse. Han kunne vært tragedieskuespiller eller utroper, men stemmen hans er mer røff enn klar. Øynene, munnen og hele ansiktet hans minner mer om en slakter enn en teolog.»

(Fra «Here I stand» av Roland Bainton)

Hundre år tidligere var teologen Jan Hus blitt brent på bålet fordi han hadde utfordret pavens autoritet. Derfor var det svært risikabelt og modig av Luther å si det han nå sa: Apostelen Peter og pavene i Roma var/er ikke overhoder for den kristne kirke; bare Kristus Jesus selv er kirkens overhode. Pavene og kirkemøtene har ofte tatt feil; den hellige Skrift er kirkens ene guddommelige autoritet i lærespørsmål.

Leipzigdisputasen førte til at situasjonen ble enda mer tilspisset. Luther selv ble bare mer overbevist i sin sak. Noen betydningsfulle personer ble også vunnet for reformasjonens sak, blant andre Caspar Cruciger. I Roma satte pave Leo X seg ned sammen med dr. Eck og forfattet en «bulle» som fordømte mange av Luthers lærer og truet med ekskommunikasjon.

Tor Jakob Welde

ET BIBELSTUDIUM OVER JOH 17 – DEL 1

Jesus ber for alle sine

AV EGIL EDVARDSEN

Det 17. kapitlet i Johannes-evangeliet består av en lang og trøsterik bønn som Jesus ba like før han skulle lide og dø. Han var sammen med disiplene, med dem som hadde forlatt alt og trofast fulgt ham i tre år. Sammen med dem hadde han spist påskemåltidet. Han hadde innstiftet nattverden og holdt en lang avskjedstale for dem (Joh 13-16), en tale som han avsluttet med de trøsterike ordene: «I verden har dere trengsler. Men vær frimodige, jeg har seiret over verden» (Joh 16,33). Og så til slutt, før han forlot nattverdsalen, løftet han blikket mot himmelen og ba tydelig og hørbart for disiplene denne bønnen som er blitt kalt Kristi øversteprestelige bønn. Han var nå klar til å drikke det beger som var bestemt for ham. Timen var kommet da han som den sanne Øversteprest skulle lide og dø for verden for å sone verdens synder.

Kristus som øversteprest

Jesus Kristus er den sanne Øversteprest. Hva er en øversteprest? Hva skulle en øversteprest gjøre? Presten i Det gamle testamentet skulle være en mellommann mellom

Gud og folket. Gud er hellig, og fordi han er hellig, kunne ingen vanlige, syndige mennesker komme nær ham. Det måtte være en avstand mellom den fullkomment hellige og rene og vanhellige og urene mennesker. Presten ble derfor valgt til å stå mellom folket og Gud. Presten var hellig og hørte Herren til slik at han kunne komme nær ham (4 Mos 16,5). Når de troende bar fram sine offer, var det derfor bare presten som kunne stå ved alteret og gjøre tjeneste der.

Øverstepresten sto i en særstilling blant prestene. Han ble kalt «den salvede prest» (3 Mos 4,5). Han representerte folket hos Gud og sto ansvarlig for hele folkets synd. En gang i året skulle han gå inn i det aller helligste. Der skulle han med offerdyrets blod gjøre soning for hele folket (3 Mos 16). På denne dagen, som ble kalt den store forsoningsdagen, skulle han bekjenne alle israelittenes synder over hodet på en levende bukk, «sydebukken», som så skulle sendes ut i ørkenen (3 Mos 16,21). Alt dette, både soningen og syndsbekjennelsen, skulle tjene til at Israels folk skulle bli rene for Herren. «Dere skal renses fra alle syndene

deres for HERRENS ansikt» (3 Mos 16,30). Disse handlingene måtte øverstepresten i Det gamle testamentet gjenta år etter år.

Jesus Kristus er den sanne Øversteprest. Han er vår mellommann mellom Gud og oss. Han er Kristus, Messias, den Salvede. Han er salvet av Gud til å bære fram et fullkomment offer for synd. Da han ble hengt på korset for å lide og dø, gikk han inn i det aller helligste for å gjøre soning for hele folkets synder. Det offer han bar fram, var ikke blod av bukker og lam. Det var sitt eget dyrebare blod som han utøste på korsets alter for å forsone hele verden med Gud. På samme tid som han altså er den sanne øversteprest som har båret fram et fullkomment offer én gang for alle, er han også selve offeret. Han har ofret seg selv for oss. Slik er Jesus vår øversteprest.

Men fordi han var mellommann mellom Gud og folket, skulle en øversteprest også gå i forbønn for folket. Også der viste Jesus seg som den sanne øversteprest. Han gikk i forbønn for folket. Profeten Jesaja skriver om ham i det kapitlet som framfor alt taler om Kristi soning: «Han tok på seg de manges synd og gikk i forbønn for syndere» (Jes 53,12).

Kristus går i forbønn

Hvem ber han for? Kristus ber for alle mennesker, også for de vantro, også for sine fiender. På samme måte som han døde for alle mennesker, ber han for alle mennesker. På korset ba han for dem som hånet og spottet ham, slo ham og spyttet på ham. «Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør» (Luk 23,34).

Men i tillegg ber han spesielt for sin kirke, for alle dem som er hans, for alle dem som tror på ham. Som vår øversteprest ber han for oss. I Hebreerbrevet leser vi: «Derfor kan han også fullt og helt frelse dem som kommer til Gud ved ham, fordi han alltid lever og går i forbønn for dem» (Hebr 7,25). Paulus skriver i Rom 8: «Hvem kan da fordømme? Kristus Jesus er den som døde, ja, mer enn det, han sto opp og sitter ved Guds høyre hånd, og han ber for oss» (Rom 8,34). Og Johannes skriver: «Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Men om noen syndet, har vi en talsmann hos Far, Jesus Kristus, Den rettferdige» (1 Joh 2,1).

Hvorfor ber Kristus for menneskene? Han ber for dem som ikke tror, at de må komme til tro, og han ber for dem som tror, at de må bli bevart i troen. Formålet med Kristi forbønn er menneskenes evige frelse.

Det er til stor trøst for de troende å vite at Jesus ber

for dem. Han sitter ved Faderens høyre hånd og går i forbønn for oss. Han taler vår sak hos Faderen. Hele tiden lever han og går i forbønn for oss.

Jesus ber. Dette er hans øversteprestelige bønn i Joh 17 et fint eksempel på. I denne bønnen ber han først for seg selv (vers 1-5). Deretter ber han for apostlene (vers 6-19). Han ber om at de må bli bevart fra den onde verden og helliget i sannheten. Til slutt ber han for alle troende til alle tider (vers 20-26). Han ber for dem som ved apostlenes ord har kommet til tro på ham. Han ber for hele sin kirke på jorden.

Luther har sagt om denne bønnen: «Selv om denne bønnen er enkel og ukunstlet, er den likevel så dyp, så vid og så rik at ingen kan fatte dens dybde og omfang.» Og han har sagt: «Kunne vi rett se og erfare hvem den mann er som ber og hvem han ber til, og hvor stort det er det han ber om, ville vi ikke betrakte denne bønnen så uverdigg og ringe, men føle og erfare hvilken overveldende kraft og trøst disse enfoldige ordene har og gir.» Med Luthers ord i tankene skal vi studere Jesu bønn og hente trøst og kraft i den.¹

Del 1 – Jesus ber for seg selv (vers 1-5)

Joh 17 innledes med ordene: «Da Jesus hadde sagt dette...» (vers 1). Like før Jesus ba denne bønnen, hadde han holdt en lang avskjedstale til disiplene (kap 13-16). Etter at han hadde avsluttet sin tale, «løftet han blikket mot himmelen» og ba sin bønn.

Han som er Gud Faders enbårne Sønn (Joh 1,14; 3,16), ber til sin himmelske Far. «Far, timen er kommet,» sier han. Den time som Gud hadde bestemt fra evighet av da hans kjære Sønn skulle lide og dø for menneskehetens synd, var nå kommet. Forsoningens og gjenløsningens time var kommet, den time da profetiene skulle oppfylles. Kristus skulle

beseire Satan og befri menneskene fra synden og døden. Deretter skulle han stå seierrik opp av graven, fare opp til himmelen og ta plass ved Gud, den allmektige Faders høyre hånd.

«Herliggjør din Sønn, så Sønnen kan herliggjøre deg.» Dette er det første Jesus ber sin Far om. Han ber om å bli herliggjort. Hva mener han med det? I vers 5 sier han: «Far, gi meg nå din herlighet, den herligheten som jeg hadde hos deg før verden ble til.»

¹ Martin Luthers grundige utlegning av Kristi øversteprestelige bønn i Joh 17 er publisert i Walch² (St. Louis 1880-1910), vol. 8, s. 744ff., og i Weimar-utgaven, vol. 28, s. 70ff.

Vår Frelser, Jesus Kristus, er Guds Sønn, født av Faderen fra evighet. Han er den sanne Gud, med samme vesen som Faderen. Fra evighet av har han hatt guddommelig herlighet og majestet. Fra evighet av har han vært like allmektig som Faderen, like allvitende som Faderen, ja, lik Faderen i alle guddommelige egenskaper. Han er lik Faderen i makt og ære.

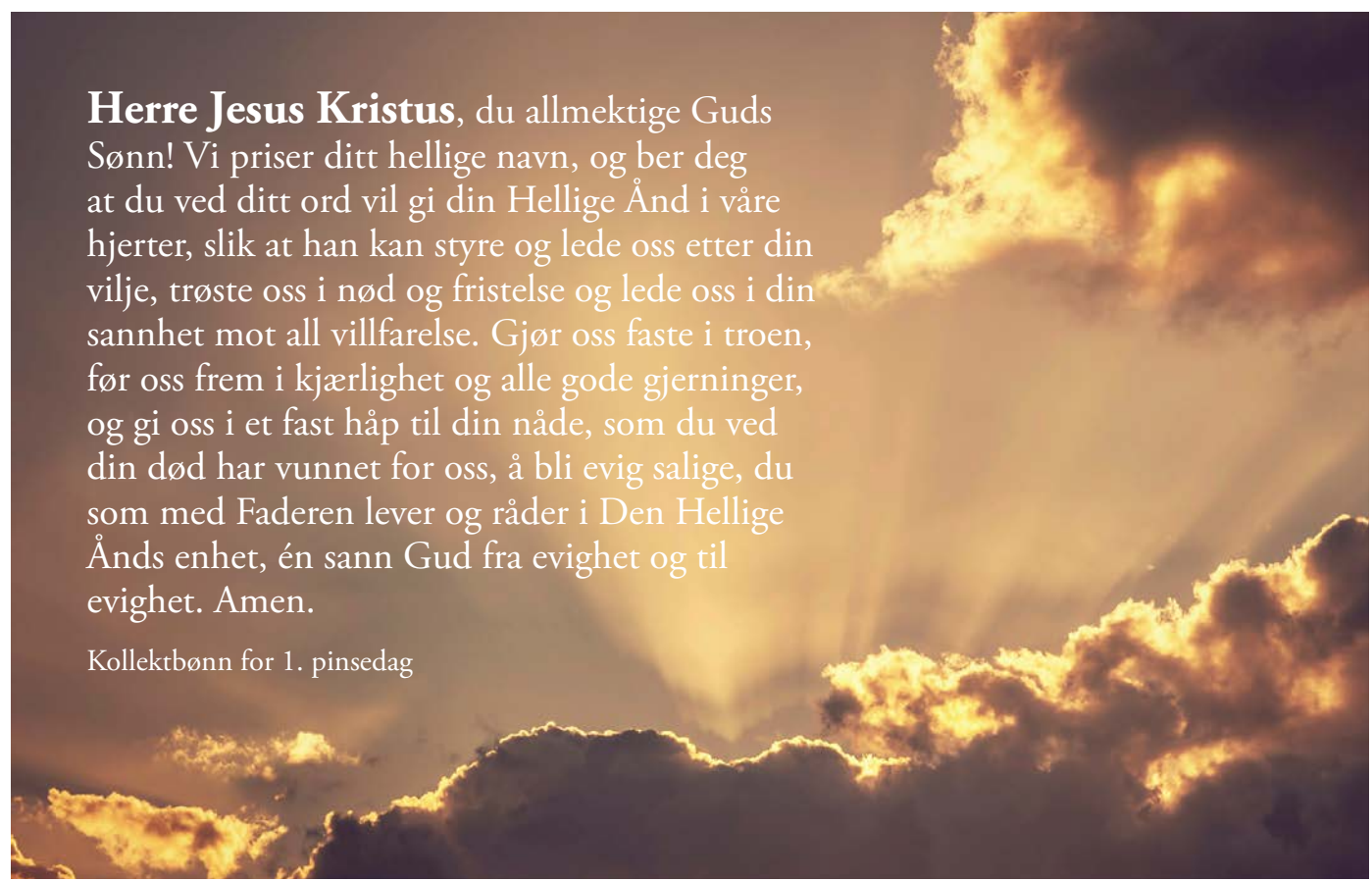
Nå står han framfor sin Far i den aller dypeste fornedring. Snart skal han bli dømt som en gudsbespotter, som en forbryter. Snart skal han henge på korset, dette forbannelsens tre, forlatt av sin Far. Hadde han nå opphørt å være Gud? Hadde han mistet sin guddommelige herlighet? Nei, men han hadde gjemt den dypt i sin tjenerskikkelse slik at man ikke kunne se noe som helst av hans herlighet. Hvordan hadde dette skjedd? Det hadde gått til på en slik måte at han ikke gjorde bruk og nytte av den herlighet som han hele tiden var i besittelse av. Han var blitt et menneske som oss. Den evige Gud hadde tatt på seg vårt kjøtt og blod. Han var blitt et elendig menneske, en tjenernes tjener. Som Paulus skriver: Han «ga avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik. Da han sto fram som menneske, fornedret han seg selv og ble lydig til døden, ja, døden på korset» (Fil 2,7-8).

Han ber nå sin Far at han igjen skal opphøye ham til den herlighet som han hadde, opphøye ham og gjeninnsette ham i den fulle bruk og nytte av sin guddommelige herlighet.

Jesu bønn ble oppfylt. Gud Fader opphøyde sin Sønn og ga ham det navn som er over alle navn. Ved å oppreise ham fra de døde rev han sin Sønn ut av fornedringen. Etter at han hadde fart opp til himmelen, satte Faderen ham ved sin høyre side, på maktens og autoritetens plass i himmelen. Der sitter han nå og regjerer i guddommelig herlighet og majestet til han en gang skal komme igjen for å dømme levende og døde. Da skal alle mennesker se ham i sin herlighet.

Men Jesu bønn om å bli herliggjort var ingen selvisk bønn, for han sier til sin himmelske Far: «Herliggjør din Sønn, så Sønnen kan herliggjøre deg.» Jesus ville bli herliggjort for at han kunne herliggjøre sin Far. I sin fornedringsstilstand hadde han allerede herliggjort Faderen ved at han gjennom sin lidelse og død hadde gjenløst hele menneskeslekten fra alle synder, fra døden og djevelens makt. Ved sitt gjenløsningsverk hadde han herliggjort Faderen, og nå skulle han gjøre det samme ved sin opphøyelse. Han skulle gjøre det ved sin nedstigning til helvetet der han skulle forkynne sin seier over Satan. Han skulle gjøre det ved sin oppstandelse for vår rettferdiggjørelses skyld. Og han skulle gjøre det ved sin himmelfart og sitt herrevelde ved Faderens høyre side. I alt dette skulle han forherlige sin Far.

(forts.)

Herre Jesus Kristus, du allmektige Guds Sønn! Vi priser ditt hellige navn, og ber deg at du ved ditt ord vil gi din Hellige Ånd i våre hjerter, slik at han kan styre og lede oss etter din vilje, trøste oss i nød og fristelse og lede oss i din sannhet mot all villfarelse. Gjør oss faste i troen, før oss frem i kjærlighet og alle gode gjerninger, og gi oss i et fast håp til din nåde, som du ved din død har vunnet for oss, å bli evig salige, du som med Faderen lever og råder i Den Hellige Ånds enhet, én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.

Kollektbønn for 1. pinsedag

Jesu relasjon til Faderen og Ånden

AV SETH ERLANDSSON

Som Guds Sønn fremhever Jesus sin nære relasjon til, ja sin enhet med, sin himmelske Far. «Alt har min Far overgitt til meg. *Ingen kjenner Sønnen, unntatt Faderen, og ingen kjenner Faderen, unntatt Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for*» (Matt 11,27). «Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser sin Far gjøre. *Det Far gjør, det gjør også Sønnen*. For Far elsker Sønnen og viser ham alt det han selv gjør... Slik Far reiser opp de døde og gjør dem levende, slik gjør også Sønnen levende hvem han vil. Og Far dømmer ingen, men har overlatt hele dommen til Sønnen, for at *alle skal ære Sønnen slik de ærer Far*. Den som ikke ærer Sønnen, ærer heller ikke Far, han som har sendt ham» (Joh 5,19-23). «Jeg og Far er ett» (Joh 10,30). «Far er i meg og jeg i Far» (Joh 10,38). «Den som ser meg, ser ham som har sendt meg» (Joh 12,45). «Kjenner du meg ikke, Filip, enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Far. Hvordan kan du da si: 'Vis oss Far'? Tror du ikke at jeg er i Far og Far i meg? De ord jeg sier til dere, har jeg ikke fra meg selv: *Far er i meg og gjør sine gjerninger. Tro meg: Jeg er i Far og Far i meg*. Om ikke for annet, så

tro det for selve gjerningenes skyld» (Joh 14,9-11).

JESUS ER SOM MESSIAS OG GUDS SØNN *både en særskilt person, sendt av Faderen - og Herren selv*. Dette burde ikke overraske med tanke på hva Det gamle testamente sier om Herrens spesielle «utsendte» eller «budbærer». Allerede i den gamle paktens tid sendte Gud en spesiell person til Israel som samtidig var Herren selv. Han kalles på hebraisk *mal'ak JHWH*, som kan oversettes «Herrens engel/budbærer/utsendte». Ifølge 1 Mos 22,11.15 ropte denne «Herrens engel» til Abraham fra himmelen. «Men i samme setting går han ubesværet over til å tale om seg selv som Gud. Dette mønsteret gjentas hver gang denne skikkelsen åpenbarer seg.»¹ Ifølge 2 Mos 3,3 åpenbarte «Herrens engel» seg for Moses i en «flammende ild som slo opp fra en tornebusk». Ifølge v. 4-5 er denne engelen Gud, «Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud», og hans navn er «Jeg er» (v. 14). Ifølge Dommerne 6 åpenbarte Herrens engel seg for Gideon (Dom

6,11ff). Denne «engelen/utsendte» identifiseres i versene 14, 16ff med Herren selv. Når Herrens engel gjør et under med Gideons offergave og deretter blir borte for øynene hans, og Gideon dermed forstår at det ikke var hvilken som helst budbærer men Herrens spesielle engel, sier han: «Ve meg, min Gud og Herre! Jeg har sett Herrens engel ansikt til ansikt!» Og teksten fortsetter: «Men Herren sa til ham: «Fred være med deg, vær ikke redd! Du skal ikke dø» (v. 21-23). Ifølge Dommerne 13 åpenbarte «Herrens engel» seg for Manoah og hans kone, Samsons foreldre. «Manoah visste ikke at det var Herrens engel» (v. 16). Men da «Herrens engel steg opp i flammen fra alteret» (v. 20), «skjønnte Manoah at det var Herrens engel», og han sa til sin kone: «Nå må vi dø, for *vi har sett Gud*» (v. 21-22).

HERRENS SPESIELLE UTSENDTE, Guds evige Sønn, åpenbarte seg altså flere ganger allerede før han i tidens fylde tok opp i sin guddommelige person også menneskelig natur og ble gudemennesket, Menneskesønnen. Paulus skriver: «Men i tidens fylde sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne og født

¹ Robert W. Jensen, «Bibeln och treenigheten», *Keryx* 4, 2005, s.17.

under loven» (Gal 4,4). Det nyfødte Jesusbarnet er «Messias, Herren», sier engelen til gjeterne (Luk 2,11). Johannes kaller ham Ordet og skriver: «Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud... Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss... Ingen har noen gang sett Gud, men *den enbårne, som er Gud*, og som er i Fars favn, han har vist oss hvem han er» (Joh 1,1.14.18).

NÅR JESUS GANG PÅ GANG understreker at han ikke er kommet av seg selv men er *Faderens utsendte*, knytter han an til Det gamle testaments vitnesbyrd om «Herrens engel/utsendte». «Far som *har sendt meg*, har selv vitnet om meg. Hans røst har dere aldri hørt, hans skikkelse har dere aldri sett, og hans ord lar dere ikke bli værende i dere, for dere tror ikke på *den han har sendt*» (Joh 5,37-38). «Jeg er ikke kommet av meg selv, og han som *har sendt meg*, er sann, men dere kjenner ham ikke. Jeg kjenner ham, for *jeg kommer fra ham, og han har sendt meg*» (Joh 7,28-29). «Jeg har ikke talt ut fra meg selv, men Far som *har sendt meg*, har gitt meg befaling om hva jeg skal si og tale» (Joh 12,49).

Jesus knytter også an til Guds navn «Jeg er» (2 Mos 3,14) og bruker dette navnet om seg selv: «*Jeg er livets brød*» (Joh 6,35). «*Jeg er før Abraham ble til*» (Joh 8,58). «*Jeg er porten*. Den som går inn gjennom meg, skal bli frelst» (Joh 10,9). «*Jeg er veien, sannheten og livet*. Ingen kommer til Far uten ved meg» (Joh 14,6). Når Jesus sier: «*Jeg er den gode gjeteren*. Den gode gjeteren gir livet sitt for sauene» (Joh 10,11), knytter han dessuten an til profeten Esekies løftesord: «Jeg vil gjete sauene mine og la dem hvile, sier Herren Gud... Jeg vil sette én gjeter over dem, og han skal gjete dem, min tjener David, han skal gjete dem, han skal være deres gjeter» (Esek 34,15.23).

Jesus henviser ved flere anledninger til Danielsbokens ord om den himmelske Menneskesønnen

(7,31ff). Da han ble forhørt av Det høye råd, sa øverstepresten til ham: «Jeg tar deg i ed ved den levende Gud. Si oss: Er du Messias, Guds Sønn?» Jesus svarte: «Du har sagt det. Men jeg sier dere: Fra nå av skal dere få se Menneskesønnen sitte ved Kraftens høyre hånd og komme på himmelens skyer.» Da flerret øverstepresten klærne sine og sa: «Han har spottet Gud! Hva skal vi med flere vitner? Nå har dere jo hørt gudsbespottelsen» (Matt 26,63-65).

JESU MOTSTANDERE

kunne ikke akseptere at et menneske som Jesus samtidig var ett med Faderen. «Vi steiner deg ikke for noen god gjerning, men for gudsbespottelse: *Du som er et menneske, gjør deg til Gud*» (Joh 10,33). «Vi har en lov, og etter loven er han skyldig til å dø fordi han *har gjort seg selv til Guds Sønn*» (Joh 19,7). Men problemet var at Jesu gjerninger var vanskelige å bortforklare, de styrket hans påstander om guddommelighet. «Hvis jeg ikke gjør *min Fars gjerninger*, så tro ikke på meg. Men hvis jeg gjør dem, så tro i det minste gjerningene, om dere ikke tror meg. Da skal dere skjønne og innse at Far er i meg og jeg i Far» (Joh 10,37-38).

JESUS HØRER OGSÅ INTIMT sammen med Den Hellige Ånd.

Gjerningene hans er ikke bare Faderens gjerninger, men også Åndens (Matt 12,28). Jesus kaller Den Hellige Ånd «en annen talsmann»: «Jeg vil be min Far, og han skal gi dere *en annen talsmann*, som skal være hos dere for alltid: sannhetens Ånd, som verden ikke kan ta imot» (Joh 14,16-17). Fellesskapet mellom Faderen og Sønnen fremgår av at *Faderen* skal sende Talsmannen, og *Sønnen* skal sende Talsmannen: *Far* skal sende Talsmannen, Den Hellige Ånd, «i mitt navn» (Joh 14,26). «Jeg kan sende ham til dere» (Joh 16,7). *Denne Talsmannen er altså både en særskilt person, sendt av Faderen og Sønnen – og Herren Gud selv*. Ånden kalles derfor vekselvis for «Jesu Ånd»

(Apg 16,7; Fil 1,19), «Guds Ånd» (Matt 3,16; Fil 3,3) og «Herren» (2 Kor 3,17-18).

OM DE SOM TROR på Jesus Kristus skriver Paulus: «Men det er ikke kjøttet som har makten over dere, det er Ånden – så sant *Guds Ånd* bor i dere. Den som ikke har *Kristi Ånd*, hører ikke Kristus til. Men om *Kristus bor i dere*, er nok kroppen død på grunn av synden, men ånden er levende på grunn av rettferdigheten» (Rom 8,9-10). «For dere er født på ny, ikke av forgjengelig sæd, men av uforgjengelig, ved Guds levende ord som er og blir,» skriver Peter (1 Pet 1,23). «Vet dere ikke», skriver Paulus, «at dere er Guds tempel, og at *Guds Ånd bor i dere?*» (1 Kor 3,16). Jesus hadde jo sagt: «Den som elsker meg, vil holde fast på mitt ord, og min Far skal elske ham, og *vi skal komme og bo hos ham*» (Joh 14,23). Når den sanne Gud bor hos et menneske er det altså ensbetydende med at Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd bor der. Johannes skriver: «At vi blir i ham og *han i oss*, det vet vi fordi han har gitt oss av sin Ånd. Og vi har sett og vi vitner om at Faderen har sendt Sønnen som verdens frelser. Om noen bekjenner at Jesus er Guds Sønn, *blir Gud i ham* og han i Gud» (1 Joh 4,13-15).

AKKURAT SOM SØNNEN

ikke taler av seg selv («Det jeg sier, det sier jeg slik Far har sagt meg det,» Joh 12,50), skal heller ikke Ånden tale av seg selv, men «si det han hører», sier Jesus; «Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av det som er mitt, og forkynne det for dere. *Alt det som min Far har, er mitt*. Derfor sa jeg at han skal ta av det som er mitt, og forkynne det for dere» (Joh 16,13-15). *Faderens ord er således Sønnens ord og Åndens ord. Enheten mellom Faderen, Sønnen og Ånden kan ikke uttrykkes tydeligere*. Vi har å gjøre med en eneste Gud og samtidig tre særskilte personer i fullkommen harmoni. *Gjennom Guds*

ord, som kalles både Faderens ord, Sønnens ord og Åndens ord, åpenbarer og herliggjør Ånden Sønnen som er den eneste veien til Faderen. «Det er Ånden som gjør levende... De ordene jeg har talt til dere, er ånd og liv» (Joh 6,63).

DEN NYE FØDSELEN eller troen på Jesus som Messias, Guds Sønn, er helt og holdent Guds verk (Ef 2,1.4-5). «Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike» (Joh 3,3), sier Jesus til Nikodemus. Da Peter bekjente om Jesus: «Du er Messias, den levende Guds Sønn» (Matt 16,16), kom denne innsikten ikke fra «kjøtt og blod» men fra «min Far i himmelen», påpekte Jesus for Peter (Matt 16,17). «Ingen kan si: «Jesus er Herre!» uten i Den Hellige Ånd», understreker Paulus (1 Kor 12,3). Guds ord er «levende og virkekraftig», sier Hebreerbrevets forfatter (Hebr 4,12), og Paulus skriver: «Det ble åpenbart hvor god vår Gud og frelser er, og at han elsker menneskene: Han frelste oss, ikke på grunn av våre rettferdige gjerninger, men fordi han er barmhjertig. Han frelste oss ved badet som gjenföder og fornyer ved Den Hellige Ånd, som han så rikelig har øst ut over oss ved Jesus Kristus, vår frelser» (Tit 3,4-6). «Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og

Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende» (Matt 28,19-20). Dåpen til fellesskap med den eneste sanne Gud uttrykkes slik: Den er en dåp «til Kristus» (Gal 3,27), «til Kristus Jesus» (Rom 6,3), «i Jesu Kristi navn» (Apg 2,38), «til Herren Jesu navn» (Apg 8,16), «med én Ånd» (1 Kor 12,13), «til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn» (Matt 28,19), «badet som gjenföder og fornyer ved Den Hellige Ånd» (Tit 3,5).

Den eneste sanne Gud er én: «Hør, Israel! Herren er vår Gud, Herren er én» (5 Mos 6,4). Det hebraiske ordet for «en» betyr også «den eneste» og «unik». Den Gud som har åpenbart seg i Israels historie og gjennom Jesus Kristus, er *den eneste* sanne Gud og *unik*. Det fins ingen som kan sammenlignes med ham, og han kan og skal aldri tenkes ut eller avbildes av mennesker. Alle forsøk på slikt fører til noe menneskeskapt, en avgud. «Dere skal ikke lage dere avguder, ikke reise gudebilder eller steinstøtter» (3 Mos 26,1). «Mange ganger og på mange måter har Gud i tidligere tider talt til fedrene gjennom profetene. Men nå, i disse siste dager, har han talt til oss gjennom Sønnen» (Hebr 1,1-2). Hans guddommelige vesen overgår

all menneskelig forstand. I Gud finnes tre personer, et «vi» (Se Joh 14,23; 1 Mos 1,26; 3,22), Faderen, Sønnen og Ånden. Mellom disse tre eksisterer det et fullkomment fellesskap. Derfor kan Jesus si: Jeg og Far er ett, jeg er i Far og Far er i meg, jeg er «Jeg er», den som har sett meg har sett Far, mine ord er Åndens ord og Fars ord, Ånden er min Ånd og Fars Ånd, alt det Far har er mitt, etc.

Johannes skriver: «Den som fornekter Sønnen, har ikke fellesskap med Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også fellesskap med Faderen» (1 Joh 2,23). «Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn» (1 Joh 5,11). «Den som tror på Sønnen, har evig liv» (Joh 3,36), evig fellesskap med den eneste sanne og levende Gud: Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Et passende ord for Guds sanne vesen, slik han åpenbarer seg i Bibelen, er «treenig»: tre personer i et *enig* fellesskap i *en* Gud. Paulus henspiller på denne treenigheten når han ønsker menigheten i Korint Guds velsignelse: «Vår Herre Jesu Kristi nåde, Guds kjærlighet og Den Hellige Ånds samfunn være med dere alle!» (2 Kor 13,13).

(Et utdrag fra boka *Vem är han? Den verkliga Jesus från Nasaret* (XP Media, 2007))

Hva er luthersk tro?

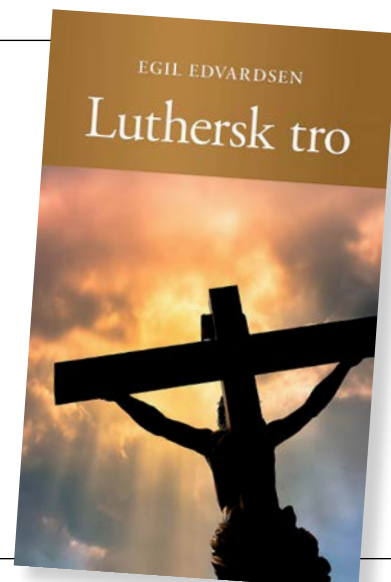
Sentralt i boken står læren om rettferdiggjørelsen ved tro alene. Hensikten er å rette fokus mot det reformasjonen egentlig handlet om, nemlig hvordan en synder blir rettferdig for Gud.

Pris kr 150,- + porto.

FORLAGET SCRIPTURA

Solåsveien 20, 4330 Ålgård

E-post: egil.edwardsen@luthersk-kirke.no

Kan djevelen personlig friste meg og mange andre samtidig?

Spørsmålet ditt leder oss til å lete i Bibelen og undersøke hva djevelen har å stille opp med imot Gud og mennesker.

DJEVELEN OG MENNESKER

Bibelen gjør det klart at djevelen har større evner og makt enn hva mennesker har. «Ta på Guds fulle rustning, så dere kan stå dere mot djevelens listige knep. For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot makter og åndskrefter, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet» (Ef 6,11-12). Djevelen er sterkere enn mennesker, men har mindre evner og makt enn Gud. Dette fører oss til kjernen i spørsmålet ditt.

DJEVELEN OG GUD

Som engel – en av de falne – er djevelen ikke allvitende. Det er bare Gud. Djevelen kan ikke lese hjerter og tanker. Det kan bare Gud (1 Kong 8,39). Djevelen arbeider ved å legge merke til mønstre i menneskers liv. Som engel er djevelen heller ikke allestedsnærværende. Det er bare Gud Skaperen (Sal 139, 7-10). Slik et menneskes sjel i en kropp bare kan være ett sted om gangen, kan djevelen som et åndelig vesen bare være på ett sted om gangen.

Men som åndelig vesen uten kropp kan djevelen flytte seg fra et sted til et annet raskere enn hva mennesker kan. Og det gjør han. Job 1,7 og Job 2,2 forteller at djevelen «streifer omkring på jorden». 1 Pet 5,8 konstaterer at djevelen «går omkring som en brølende løve for å finne noen å sluke». «Streife omkring» og «sluke» beskriver djevelens uavbrutte aktivitet idet han beveger seg fra det ene mennesket til det andre og forsøker å forderve dem.

Selv om djevelen kanskje ikke «personlig kan friste meg og mange andre samtidig», så har han medhjelpere som assisterer ham i hans ondskapsfulle gjerning (Matt 25,41). Djevelens håndlangere jager omkring fra den ene til den andre med oppdrag om å jakte og ødelegge.

DJEVELEN OG DEN SYNDIGE NATUREN

I tillegg til at han har mange onde engler som medhjelpere, må vi også være klar over at djevelen har en medsamsvoren i hvert menneskes indre. Den syndige naturen, som har gått i arv fra generasjon til generasjon, er fiendtlig innstilt til Gud (Rom 8,7). Den syndige naturen hater alt som er godt og gudfryktig og ønsker å gjøre som djevelen vil (Gal 5,19-21). Så selv om djevelen ikke er personlig til stede i den kristnes liv døgnet rundt alle dager i uken, så er hans allierte, den syndige naturen, det.

Hva skal da en kristen gjøre, med slike fiender så nært omkring seg hele tiden? «Ta derfor på Guds fulle rustning» (Ef 6,13) og start en motoffensiv. Dette er ikke noen dumdristig fremgangsmåte. «Stå djevelen imot, så skal han flykte fra dere» (Jak 4,7), er Guds instruksjon og løfte. Vi bekjemper vår syndige natur gjennom daglig botferdighet og omvendelse og bygger opp det nye mennesket ved Guds evangelium i Ord og sakrament (Ef 4,22-24).

Til slutt skal vi huske at de åndelige fiendene våre ikke er permanente. Den syndige naturen vår er begrenset til livet her på jorden. Satan er en fiende som Jesus allerede har beseiret (Gal 3,15). En dag skal han miste evnen og makten til å friste oss (Åp 20,10).

Pastor James Pope, *Forward in Christ* mai 2019

Konfesjonelle lutheranere fra Tsjekkia, Bulgaria, Finland, Sverige, Norge, Ukraina, Russland, Tyskland, Portugal og Albania samlet i Durrës.

Europeisk KELK-møte i Albania

24 – 26. mai var nesten førti personer fra ti land samlet til KELK-konferanse i den albanske kystbyen Durrës. Igjen var det oppmuntrende og trosstyrkende å få møte gamle og nye venner fra søsterkirker, som deler samme tro, lære og bekjennelse.

Det teologiske temaet denne gang var «Mannens og kvinnens roller», som ble belyst i fire foredrag, 1) «Mannens og kvinnens roller sett ut fra skapelsesordningen» (ved Martin Vrsecky, Tsjekkia), 2) «Mannens og kvinnens roller i familien» (ved Tor Jakob Welde, Norge), 3) «... i kirken» (ved Artur Villares, Portugal), og 4) «... i samfunnet» (skrevet av Arkady Sedelnikov, Russland, presentert av Luke Wolfgramm). Hvert foredrag ble etterfulgt av respons og diskusjon.

KELKs europeiske avdeling er hittil blitt ledet av en formann og en sekretær, som for tiden er Holger Weiss, Tyskland, og Serhiy Romaniuk, Ukraina. Ved årets møte kom det et forslag om at vi i tillegg bør ha en viseformann og visesekretær som reserver. Dette ble også vedtatt, og Luke Wolfgramm, Russland og David Åkerlund, Finland, ble valgt til å fylle disse vervene.

Neste regionale/europeiske KELK-konferanse skal arrangeres i Berdsk i Russland (Sibir) siste helgen i mai 2021, og det ble bestemt at temaet der skal være: Kristi

evangelium (Hva er Kristi evangelium, og hva er vanlige forvrengninger av det? Hvordan dele evangeliet med nye generasjoner, ved hjelp av nye hjelpemidler).

Det ble også tid til et par ekskursjoner i Durrës, som er en 3000 år gammel by med blant annet rester av et romersk amfiteater og en lang strandpromenade ved Adriaterhavet, med mange nye turisthoteller. Albania er et av Europas fattigste land, men økonomien er på bedrings vei. Mellom 1944 og 1985 var albanerne svært isolert, i en nærmest hermetisk lukket kommuniststat, omtrent som dagens Nord-Korea, og med harde forfølgelser av kristne og andre religiøse.

Bekjennelseskirken i Albania har eksistert siden 1996 og har forsamlinger i Durrës og i hovedstaden Tirana. KELK-møtet ble avsluttet med gudstjeneste sammen med Durrës-forsamlingen. Det var en spesiell og gledesfylt søndag med ordinasjon av deres nye pastor, 28 år gamle Nikolla Bishka. Et barnekor fra Tirana medvirket, flinke gutter og jenter som sa fram hver sin lille bibelhistorie på engelsk eller albansk.

Tor Jakob Welde

Hjemmesiden til Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferanse (KELK) : www.celc.info

Ordinasjon av pastor Nikolla Bishka

Barnekor fra den lutherske forsamlingen i Tirana

Ignatius av Antiokia

Ignatius ble født ca. år 37 e. Kr. i Lilleasia (dagens Tyrkia), sannsynligvis av syrisk avstamning. Han ble elev av apostelen og evangelisten Johannes og ca. år 70 innsatt som biskop i Antiokia i Syria, ved Middelhavet, nær grensen mellom nåtidens Tyrkia og Syria. Antiokia var på den tiden Romerrikets tredje største by, etter Roma og Alexandria. Der holdt den første store hedningekristne menigheten til, og der oppsto uttrykket "kristen"/"de kristne" (Apg 11,26). Ignatius virket som biskop i Antiokia i om lag førti år.

I år 107 beordret keiser Trajan de kristne til å ofre til de romerske gudene, slik som alle andre borgere; Å nekte ble straffet med døden. Biskop Ignatius ble snart arrestert og sendt fra Antiokia til Roma.

På vei til Roma skrev han sju berømte brev, seks av dem til ulike menigheter, og ett til den unge kristne lederen Polykarp som han møtte på reisen, i Smyrna. Brevene vitner om frimodighet med tanke på dødsdommen han har i vente, han ser på lenkene sine som et smykke, et

Ignatius, fra freskomaleri i klosteret Hosios Loukas, Hellas.

kjede av "åndelige perler", og gleder seg over å skulle bli martyr i Roma – "min fødsel forestår". Til unge Polykarp skriver han: "Stå fast lik en ambolt under slag. Det tilkommer en stor kjempe å få slag og å seire. Vi må framfor alt utholde alle ting for Guds skyld. Vis enda større iver enn hittil, og lær tidene å kjenne."

Nattverden kaller han for "udødelighetens legemiddel, en motgift mot døden", og han advarer mot fellesskap med vranglærere: "Må ingen bli bedratt ... Legg merke til dem som lærer falskt om Jesu Kristi nåde, som har kommet til oss, hvordan deres meninger står imot Guds sinn. De bekjenner ikke at eukaristien (nattverden) er vår Frelsesers Jesu Kristi kjøtt, som led for våre synder, og som Faderen i sin godhet vekket opp igjen. Man skal holde seg borte fra slike mennesker."

I Roma sto Ignatius imot alle overtalelsesforsøk og ble til sist dømt til døden og kastet til løvene i Det flaviske amfiteater ("Colosseum").

Tor Jakob Welde

Den Lutherske Bekjennelseskirke - LBK
@bekjennelseskirken

Startside
Innlegg
Videoer
Bilder
Om
Samfunn

Opprett en side

Den Lutherske Bekjennelseskirke - LBK
15. mai kl. 12:39 · G

Velkommen til årets kirkemøte på Finnøy! Tema: "De siste tider"
<http://www.luthersk-kirke.no/velkommen/>

LUTHERSK-KIRKE.NO
Velkommen til Utsyn Ungdomssenter, Finnøy | Den Lutherske Bekjennelseskirke

• En luthersk kirkeVi bekjenner oss til alle de lutherske bekjennelseskriftene som er...

Samfunn
Se alle

Inviter vennene dine til å like denne siden
176 personer liker dette
181 personer følger dette
Bjarne Edvardsen og 25 andre venner liker dette

Om
Se alle

480 36 895
Svarer vanligvis i løpet av en dag
Send melding

LBK på Facebook: <https://www.facebook.com/bekjennelseskirken/>

KIRKEMØTE 2019

Tema: «De siste tider»

Utsyn Ungdomssenter, Finnøy – 26.-28. juli 2019

Fredag 26 juli

- 12.00 Lunsj
- 13.00 Foredrag v/Egil Edvardsen – *Profetienes oppfyllelse i de siste tider*
- 15.00 Kaffemåltid
- 15.30 Korøvelse
- 16.30 Foredrag v/Keith Wessel, WELS – «Tusenårsriket» – Parallelt: Barneundervisning
- 18.30 Kveldsmat
- 19.30 Kveldsgudstjeneste v/Bjarte Edvardsen

Lørdag 27 juli

- 08.30 Frokost
- 09.30 Morgenandakt v/David Edvardsen
- 10.00 Kirkemøte
- 12.00 Middag
- 14.00 Korøvelse
- 15.00 Foredrag v/David Edvardsen – *Israel og endetiden* – Parallelt: Barneundervisning
- 16.30 Kaffemåltid
- 17.00 Foredrag v/Tor Jakob Welde – *Salmedikteren Paul Gerhardt*
- 18.30 Kveldsmat
- 19.30 Kveldssamling, Kveldsandakt v/Tor Jakob Welde
- 20.30 Kveldskos med grilling og leker.

Søndag 28 juli

- 09.00 Frokost
- 10.00 Høymesse. Preken: Keith Wessel. Liturg: Egil Edvardsen. Kollekt til LBKs misjonsprosjekt.
- 12.00 Middag

Påmelding til Kjell Petter Bakken **innen 30. juni 2019**

E-post: petter@omegatrikk.no. Tlf: 934 77 004.

Weekendpris (inkl. alle måltider og losji):

Voksne: 1400,-

Barn og ungdom 0–18 år: 0,-

Tillegg:

Leie av sengetøy: 100,-

Ferdig oppredd seng: 150,-

Enerom: 250,- per natt

RETURADRESSE:

Bibel og Bekjennelse, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård

Betingelsesløs kjærlighet

*Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle barna dine som en høne samler kyllingene under vingene sine.
Men dere ville ikke (Luk 13,34).*

HAR DET HENDT NOEN GANG at det føltes som om du stanget hodet i en vegg når du forsøkte å elske en annen? At uansett hva du gjorde, hvor mye du enn prøvde å vise kjærlighet og omtanke, fikk du det bare kastet tilbake rett i ansiktet? Hvor lenge orker du å holde på slik før du slår ut med armene og gir opp i frustrasjon? Prøv å forestille deg hvordan det var for Jesus da han gikk her på jorden og følte på motstanden og avvisningen fra så mange av hans eget folk. Gang på gang kastet de nåden hans tilbake rett i ansiktet på ham. Gang på gang nektet de å se alt det gode Jesus ville gi dem i livet deres. Men uansett hvor mange ganger de viste forakt eller bare ignorerte ham, sluttet ikke Jesus med å søke dem. Helt til sin dødsdag ba han for fiendene sine og lengtet etter å nå fram, dra dem til seg og omfavne dem.

Dette er betingelsesløs kjærlighet, kjærlighet som ikke gir opp. Og takk Gud for at frelseren vår lar oss erfare en slik kjærlighet. For vi er ikke særlig annerledes fra dem som gjorde motstand mot Jesus da han levde her på jorden. Vi viser daglig at det fins en side av oss som ikke vil ha

noe å gjøre med Gud og kjærligheten hans. Den siden av oss vil ignorere ham, løpe bort fra ham og være ulydig mot ham så snart vi får anledning. Og alt for ofte blir det til at vi gjør nettopp det. Har Jesus enda ikke fått nok av oss? Hvor mange flere ganger skal han lete etter oss? Når skal han i frustrasjon slå ut med armene og si: «Jeg gir opp!»?

Ikke i dag. Ikke i morgen. Ikke de neste millioner år. Aldri noensinne! Jesu kjærlighet til oss har ingen grenser. Han kommer alltid til å lete etter oss, uansett hvor langt vi har gått oss bort, uansett hvor mange ganger vi har vendt ham ryggen. I kjærlighet vil han vise oss feilene våre, og i kjærlighet vil han tilgi oss og omfavne oss. Takk Gud for det og be ham om hjelp til å forstå hvor stor kjærligheten hans er!

Kjære Herre, jeg har vendt meg bort fra deg så mange ganger. Forbarm deg over meg. Aldri gi meg opp. Vis meg syndene mine og ta meg tilbake inn i din varme favn. Amen.

Fra Meditations